

Nagyböjt 5. vasárnap 2012

Bevezetés

A mai evangéliumi szakasz szerint a húsvéti ünnepek alkalmával ellepik Jeruzsálemet a hazai és külföldi zarándokok. Közülük a hellén zarándokok Fülöp apostolhoz fordulnak ezzel a kéréssel: Látni szeretnénk Jézust. Húsvét közeledtével bennünk nem merül fel hasonló vágy? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus Krisztus! Te az élet helyes értékelésére tanítasz bennünket. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus. Kereszthordozásainkban Te vagy a példaképünk és erőforrásunk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az a földbe hulló búzaszem, aki kereszthalállal örökéletet ajándékozol nekünk. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Amikor a kedves hívekhez szólok, mindig szerencsésnek mondhatom magam, mert e beszédeket hallgatók, Bibliát is jól ismerő, értelmes, művelt hívők. De azért bevezetőként, a Jeruzsálemet ellepő zarándokok közül a hellénekről, illik valamit mondani.

A hellének azok a megtért pogányok voltak, akik elhagyták a bálványimádást, az egy igaz Istent tisztelték és megtartották a mózesi törvényeket. Ezek a pogányok csak most az ünnepek alkalmával jöttek Jeruzsálembe, csak most hallottak először Jézusról, mégis több hitet és készséget mutatnak, mint azok a zsi-

dók, akik százszor hallották és rengeteg csodájának voltak tanúi. Ők látni akarták Jézust.

Feltételezhetjük, hogy a zarándokokat elsősorban nem Jézus külalakja érdekelte. Sokkal inkább az a tanítás, amelyet hirdetett, amelynek híre eljutott hozzájuk, és az a szeretet, amely egyéniségéből áradt az emberek felé.

Szent János nem beszéli el, hogyan folyt le a találkozás az Úr és ezek között a jóakarató pogányok között, csak magát a tényt emeli ki, hogy szembeállítsa a hitetlen és megátalkodott lelkiséggel a megnyílt szívű pogányok világát.

Az akkorihoz hasonló mai világban is ezt teszi Jézus. A mi életünkben is ott van a tudatos, vagy tudatalatti formában, a görög zarándokok által megfogalmazott vágy: „Látni szeretnénk Jézust.”

És azt kell mondanunk, hogy könnyű volt Fülöp és András apostoloknak, mert csak odamentek a Mesterhez és közölték vele az embereknek ezt az igényét. De nekünk, hívő keresztényeknek is odaszegeznek az emberek a kérést: Ti templombajáró emberek vagytok, ti gyakoroljátok a hitet, mutassátok meg hát ti nekünk Jézust. Szeretnénk hinni, de előbb látni szeretnénk Jézust. Majd azután veletek együtt mi is követői leszünk, de előbb látni szeretnénk. Az ember kérdez, és látni szeretne.

Egy szentéletű és népszerű papról olvastam, hogy egyik tisztelője azt kérte tőle, hogy adjon néki egy képet magáról. A pap erre megkérdezte tőle: „Melyik képemet akarod?”

A régi vagy az új ember képét? A régi nagyon csúnya, az új ember képe pedig még nem kész!”

E szentéletű papnak telitalálatos ez a válasza. Ezzel tudunk mi is válaszolni az embereknek, amikor vallásosságunk felől érdeklődnek. Melyik képet mutassuk önmagunkról? A régit? Istenem, az olyan rút, annyi szeplő, ránc van rajta, annyira torz, hogy ezen nem könnyű megtalálni a Krisztus-arcot! – Az új ember képét mutassuk? Erről pedig, minden alázatoskodás nélkül, azt kell mondanunk, hogy nem kész! Hol van ez még a keresztény életideáltól, Krisztustól?

Valamit azonban mindig kell, hogy tudjunk mutatni e világnak, s az érdeklődő embereknek. És ez a valami nem más, mint Krisztus szeretetéből legalább egy kicsinyke szikra, amely lángra lobbanthatja kortársainkban az Isten s Krisztus iránti szeretetet. És a lángra lobbant szeretet meg az ember iránti szeretetet, s megakadályozhatná emberek millióinak kizsákmányolását, nyomárát, szenvedését, halálát.

Ezek után talán könnyebben lesznek érthetők Krisztusnak eme nehezen érthető szavai: „Aki szereti életét, az elveszti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, megmenti az örök életre.”

Mit akar Jézus ezekkel a szavakkal mondani? Nem ellenkezik ez Jézus legfőbb parancsával: a „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”

Nem arról van itt szó, hogy Jézus megkövetelné követőitől – betűszerinti értelemben – a földi életnek

a gyűlöletét, hisz maga is szerette és megtett annak szebbé, gazdagabbá, nemesebbé és boldogabbá tételéért mindent.

Jézus csak azt követeli tőlünk, hogy (idézőjelben) „gyűlöljük” azt a földies gondolkodást, azt az élet-szemléletet, amely nem tudja elfogadni, beépíteni életébe a krisztusi értékeket, és nem akarja befogadni Krisztus megváltó szeretetét. Azt az életszemléletet, amely kész az egész emberiséget tragikus helyzetbe hozni.

Az ilyen életszemléletet, az ilyen földies gondolkodást, amelyben egy ember élete annyit sem ér, mint a fegyverből kilőtt puszkagolyó, valóban gyűlölni kell. És, aki gyűlöli ezt a mammonimádó, földies gondolkodást, a csak e világnak való élést, az megőrzi életét, az megőrzi életét e világban is, és az örök életre is.

Bizonyos értelemben meghal – ő is, mint a földbe vetett búzaszem - e világi szemlélet számára. De bőséges termést hoz már e világban is önmaga és az embertársai javára is.

Talán ezzel mutathatjuk meg, a Jézust látni vágyó kortársainknak, azt a Jézust, aki maga az általa említett földbe hulló búzaszem, és akinek halálából milliók és milliók nyerik el újból és újból, itt és a világon mindennütt az új, örök életet.

Amen.

F. F.